

“HUMILIEM ELS CATALANS...”

(Premi Príncep d'Astúries)

No és sinó en els moments en que apareix la temptació de la vanitat -i amb el seu rebuig- quan es mostra la grandesa moral de les persones.

Després del sentiment d'humiliació i ràbia que els espanyols han sentit en veure xiular llur himne i llur rei, han pensat de quina manera els catalans podríem pagar el greuge comès. No n'hi hauria prou amb envoltar-se dels botiflers de sempre en un acte a Sabadell on Joan Carles I podia ésser aplaudit notòriament, com a mostra de símbol de vassallatge.

Calia fer veure al barcelonisme i sobretot al catalanisme que a la nostra terra no hi ha més regnat que l'espanyol i que això ens ho mostrarien fent anar a l'artífex dels èxits futbolístics, a l'ídol d'una nació derrotada i desesperançada que s'honora en els èxits esportius, a ajupir el cap enfront el fill d'aquest rei, alhora de recollir un guardó internacionalment reconegut:

“Mireu, món; mireu, estimats súbdits espanyols: quan als catalans els hi obrim la mà amb beses, vénen volant a menjar-ne, com sempre han fet. Mireu, catalans: el vostre ídol s'inclina reverencialment enfront la nostra estirp i ens professa respecte i submissió.”

En Pep Guardiola, fugint de l'èxit fàcil d'acceptar un premi, dels diners i del reconeixement que aquest comporta, trencant l'*establishment* i creant-se futurs enemics, ha tingut la grandesa moral d'un enorme patriota tot rebutjant el Príncep d'Astúries: aquest dard enverinat, aquesta humiliació que haguéssim sentit els catalans.

Gràcies, Pep!

Enric Ainsa i Puig
<http://enric.indexcat.cat>